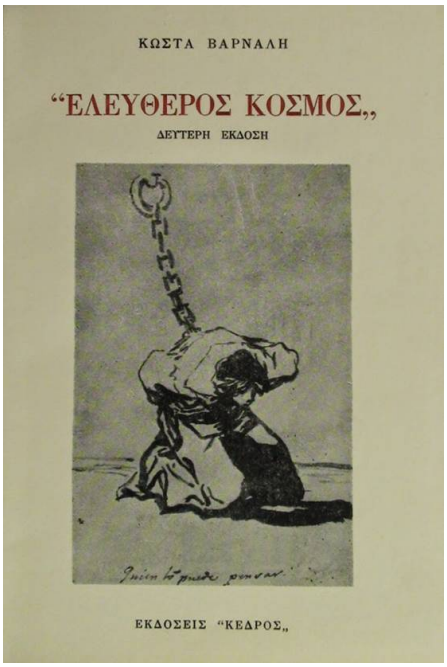
Γράφει η **Μαριάννα Τζιαντζή**

Το δυστύχημα στο πάρκινγκ της εθνικής οδού και τα όσα ακολούθησαν φέρνει στο νου μου τον *«Τοτό»,* από το σατιρικό ποίημα *"Ο Γιόκας"* που έγραψε ο Βάρναλης στα χρόνια της δικτατορίας του Μεταξά. Ήταν η εποχή που οι πλούσιοι έλεγαν χαϊδευτικά τα παιδιά τους Τοτό, Μπούλη, Ντιντή κ.λπ., κάτι που δεν συμβαίνει πια σήμερα. Ακολουθούν μερικές στροφές:

Άγαλμα ο Τοτός,
ήλιος απλωτός,
κολυμπά στη Βούλα
και δικά τ' είν' ούλα.

Είκοσι χρονώ...
Θάλασσα, ουρανό

και στεριά δικά του,
πατρογονικά του!

Και στην πολιτεία
κείνος πρώτη αιτία,
κι ολωνών αρχή
κι ολονών ψυχή...
.....
Και φαντάρος; Μπα
μ' έτοιονε μπαμπά!
Όλα τα στρατόπεδα
για τα χωριατόπαιδα!

Πάντα καθαρός
καίει μ' αγνή χαρά
στα Προπύλαια μπρος
έργ' αριστερά.

Ο σημερινός Τοτός δεν κολυμπά στην πλαζ της Βούλας, ούτε καίει στα Προπύλαια βιβλία αριστερά. Οι κοινοί θνητοί δεν διασταυρώνονται μαζί του. Διαβάζουν γι' αυτόν στα λαϊφστάιλ έντυπα ή μαθαίνουν γι' αυτόν από την τηλεόραση. Οι πραγματικά πλούσιοι ζουν στον δικό τους στεγανό κόσμο, όμως αναγκαστικά χρησιμοποιούν το ίδιο οδικό δίκτυο με τον απλό λαό.

Ίσως η μεγαλύτερη μεταθανάτια τιμωρία για τον οδηγό της Πόρσε είναι ότι δεν έγινε γνωστός με το ονοματεπώνυμό του, αλλά όλοι αναφέρονται σ' αυτόν λέγοντας είτε *«ο γιος του ιδιοκτήτη των Jumbo»* είτε *«ο γιος του μπαμπά»*. Ετεροκαθορισμός ακόμα και στο θάνατο! Δεν ξέρουμε τίποτα γι' αυτόν, αν ήταν ένας ευαίσθητος, καλλιεργημένος, καλός άνθρωπος ή ένα κακομαθημένο πλουσιόπαιδο. Μόνο ότι οδηγούσε με ιλιγγιώδη ταχύτητα ένα πολύ ακριβό αυτοκίνητο.

«Θέλει τέχνη να είσαι φτωχός», έλεγε ένας σπουδαίος καλλιτέχνης και σπάνιος άνθρωπος, ένας δεξιοτέχνης της τούμπας (του μουσικού οργάνου εννοώ), ο μακαρίτης Γιάννης Ζουγανέλης (καμία σχέση με τον συνονόματό του τραγουδιστή και παρουσιαστή). Θέλει όμως τέχνη και το να είσαι πλούσιος ή γιος κάποιου πλούσιου ή νεόπλουτου. Θέλει τέχνη και κομψότητα, ιδιότητες που δεν τις διαθέτουν όλοι.

Κατά σατανική σύμπτωση, μία μόλις ημέρα πριν το πολύνεκρο δυστύχημα, δημοσιεύτηκε σε μια ιστοσελίδα με επιχειρηματικά νέα ένα άρθρο για το «τέλος της γυάλινης αυτοκρατορίας» του Μπάμπη Βωβού. Στο κείμενο αυτό γίνεται αναφορά στον γιο του μεγαλοκατασκευαστή, που *«κάποτε έδωσε 700.000 ευρώ προκειμένου να αγοράσει τη γρηγορότερη Porsche παραγωγής που βγήκε ποτέ, την Carrera GT».* Κι επειδή ο γιος *«δεν έχει μάθει να χάνει»,* πλήρωσε 3.000 ευρώ φιλοδώρημα στον μετρ του αγαπημένου εστιατορίου του Αρμάνι στο Κάπρι ώστε να βρεθεί τραπέζι για τον ίδιο και την παρέα του που μόλις είχαν καταφτάσει εκεί με μια 40 μέτρα θαλαμηγό. Προφανώς ο ως άνω υιός έχει και άλλες ιδιότητες και ικανότητες, καλές ή κακές δεν έχει σημασία, όμως μόνο τα προαναφερθέντα έργα του κρίνονται αξιοσημείωτα από τα ΜΜΕ ή μάλλον αυτές οι πληροφορίες κρίνονται κατάλληλες για κατανάλωση από την τάξη των πληβείων.

Δεν οδηγούσε Πόρσε ο Τοτός του Βάρναλη. Στη Βούλα θα τον είχε πάει ο σοφέρ της οικογένειας. Είναι αυτονόητο ότι δεν ευθύνονται οι Τοτοί για όλο το αίμα που χύνεται στην άσφαλτο. Εξάλλου, Τοτοί υπήρχαν πάντα, όμως στον σύγχρονο κόσμο, σε διεθνές επίπεδο και όχι μόνο στην Ελλάδα, βαθαίνει το χάσμα που τους χωρίζει από την πλειονότητα του πληθυσμού. Οι πλανήτες στους οποίους κατοικούν αυτοί κι εμείς αλληλοαπομακρύνονται με αστρική ταχύτητα. Δεν κολυμπούν στη Βούλα οι σύγχρονοι Τοτοί, όμως κάποιοι απ’ αυτούς συμπεριφέρονται λες και δικά τους είναι ούλα. Ακόμα και οι δρόμοι.